

Samma DNA som en blomma
av Eva Thorstensson Landin.

Du har samma DNA som en blomma, sa han till mig, indianhövdingen,. Ja, bara att få prata med en indianhövding är lycka nog men att han också påpekar att jag hör ihop med naturen gör inte lyckan mindre.

Ja, vad är det som känns så stort med naturen egentligen, sa någon till mig häromkvällen. Sinnligheten är det, tänker jag.

Med alla mina fem sinnen kan jag uppleva naturen.

Med ögonen kan jag se färger och former.

Jag kan höra hur bäcken porlar och hur vinden smyger i träden, hur en talgoxe släpper ifrån sig sitt läte, eller jag kan höra tystnaden. Jag menar den som är total.

Jag kan smaka på blåbären och lingonen om det är den tiden på året.

Jag kan känna med handen mot den mjuka mossan och smeka barken

på en gran. Under granen kan jag sitta och dra in doften av trädet och mossan och vinden och allt detta stora som gör mig hel.

Och allt detta kan jag göra alldeles gratis. Jag behöver inga sparade pengar på banken eller avkastning på aktierna för att få njuta av naturen. Och i det här landet som vi har den fantastiska allemansrätten kan heller ingen hindra mig.

Samma DNA som en blomma. Sa han Oren Lyons, indianhövdingen från USA.

En klok äldre man som reser runt i världen och pratar om klimatförändring och hotet mot våra liv och vår värdighet som människor. Det är lätt att romantisera en indianhövding. Att se honom på en häst iklädd fjäderbuske och den allseende blicken riktad i fjärran. Barndomens bild av en riktig indian. Men det gillar han inte. Det vi har framför oss, för att kunna rädda världen, säger han, är inget annat än hårt arbete. Det har ingenting med romantik att göra.

Samma DNA som en blomma. Det är alldeles överväldigande: att höra till. Att det till och med finns naturvetenskaplig forskning som bevisar att vi hör ihop, rosenskäran och jag, blåsippan och jag.

Är det inte den tillhörigheten jag alltid sökt? Ett sammanhang som är större än mig själv, en länk till något som jag inte kan förklara fullt ut men som jag längtar till varje stund på denna jord. Låt vara att jag är något av en romantiker, jag medger det. Men det är en förklaring på varför det spränger i bröstet av lycka, en glasklar septemberdag i skogen.